

AVELSPOLICY FÖR BULLMASTIFF

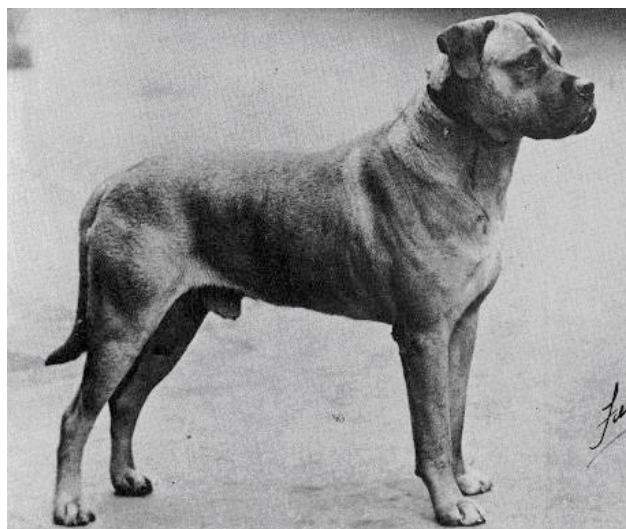
Att gälla från och med år 2009

Sevsnka Bullmastiffklubbens övergripande mål är att väcka intresse för och främja avel av mentalt och fysiskt sunda och exteriört fullgoda bullmastiffer. Rasens utveckling och framtid är i uppfödarnas händer. Uppgiften är att förvalta rasen på bästa sätt och att genom långsiktigt, målinriktat och hållbart avelsarbete undvika brister inom hälsa, funktion, exteriör och mentalitet. En förutsättning för detta är att varje avelsbeslut fattas med rasens bästa för ögonen.

Bullmastiff är en ras med ursprung i England. Den utvecklades i en period då tiderna var tämligen hårda och tjuvjakt var vanligt förekommande. Bullmastiffen avlades fram i syfte att arbeta tillsammans med så kallade "gamekeepers" (jämför skogvaktare, jägmästare) på stora lantegendomar. Hundens uppgift var att bistå med att upptäcka, spåra upp och skydda mot tjuvjägare. Man strävade efter en hund som förenade den engelska mastiffens styrka och vaktinstinkt med den gamla engelska bulldoggens lite mer rappa, aktiva temperament och större rörlighet. Redan på mitten av 1700-talet fanns det dokument som beskriver hundar som är en blandning mellan mastiff och bulldogg. Den målinriktade aveln antas emellertid först ha kommit igång i slutet av 1800-talet. Den ursprungliga kombinationen sägs ha varit 60 procent bulldogg och 40 procent mastiff. Det krävdes tre generationer renrasig avel innan *The Kennel Club* registrerade bullmastiffen, man bör dock ha i åtanke att det råder en stor osäkerhet om korrektheten i de första stamtavlorna. Rasen godkändes officiellt i England 1924 och tillhör där den så kallade "Working Group". I Sverige klassas bullmastiffen som sällskapshund och hör hemma i FCI:s grupp 2.

Den ursprungliga bullmastiffen var en ganska vass hund med hög beskyddarinstinkt. Den högg dock sällan utan avlades på sin förmåga att hoppa omkull sitt "byte" och sedan med hjälp av sin styrka hålla denna person nere UTAN att bita eller sarga. Det finns otaliga historier om hur personer på olika karnevaler med mera erbjöds utmana en så kallad Game Keeper's Night Dog som var försedd med munkorg och se om de kunde undkomma denna, eller ens ta sig loss. Det lär inte finnas en enda dokumenterad historia om hur människan vann.

Det anses allmänt att alla bullmastiffer har hanen Roger of the Fenns som anfader.

Dagens bullmastiff skiljer sig från ursprungshundarna och standarden i England har därför reviderats ett antal gånger genom åren. Hundarna idag är tyngre och grövre än när rasen skapades. Mer tonvikt har även lagts på huvudet i standarden än vad som från början var fallet. Vad gäller mentaliteten har ett långt och målmedvetet avelsarbete fått bort den oönskade skärpan, men i de allra flesta fall lyckats behålla rasens mod, gladlynthet och stadiga temperament. Bullmastiffen är en ras som genuint tycker om människor. Det är dock en stor och kraftfull hund, en vilja att dominera hundar av samma kön kan förekomma och det är viktigt att man som hundägare är väl medveten om vilket ansvar det är att äga en stor, tung och stark hund som har mycket egen vilja och en god dos envishet.

Bullmastiff i Sverige (bilder ska in)

De första bullmastifferna kom till Sverige under 1950-talet och rasen är idag en uppskattad sällskaps- och familjehund. Dess lugna, gladlynta temperament gör att den idag lätt passar in och fungerar väl i de flesta situationer. I Sverige blev bullmastiffen fast etablerad i början av 70-talet, i och med att kennel Doggmas importerade den röda tiken S,NUCh Samantha de Perros Leonados från Finland och tog sin första kull med norskägda skotska importen Knightguard Kyle 1973.

Ett år tidigare, 1972, svenskregistrerade kennel Duralex brindlehanen S,NUCh Shardrack of Oldwell, den första av flera importörer Duralex kom att göra från kennel Oldwell, England. Redan 1959 föddes en hane på kennel Länsmansgården, Ch Länsmansgårdens Bartholo, efter fawnfärgade föräldrar importerade från engelska kennel Bullstaff. Länsmansgården fortsatte inte med bullmastiff, men Bartholo användes i Finland och ingick i bakgrunden till några av Finlands mest kända avelshundar på den tiden. Bartholo finns även i nämnda Samanthas bakgrund.

Brindlen Shardrack fick två kullar med Samantha, 1974 och 1976 och en dotter blev mor till bl.a. röde S,N Uch Doggmas Sir Edmund, vars morssida även den var en finsk/engelsk mix. Sir Edmund fick tre kullar och ur en av dem kom brindletiken Auror, vars morssida vilade på kennel Duralex importerade Oldwellblod. Auror parades med den röde Doggmas Sir Jesse James som hade en svensk/engelsk bakgrund.

Ur den kombinationen, i en kull född 1985 kom starten för kennlarna Bar-B's och Magloffs. Kennel Cosbys köpte röde S,NUCh Doggmas Mr. Ralph Riley i samma kull och tog sin första kull efter honom med en Kamek's-tik 1992. Kennlarna Doggmas, Bar-B's och Cosbys är fortfarande aktiva.

1975 registrerade kennel Duralex sin första kull efter Shardrack of Oldwell och den röda Helga of Oldwell. Två systrar i den kullen, Int,NordUCh Duralex Fawn Anna-Lisa och Int,NordUCh Duralex Brindle Anna-Bella parades med Int,NordUCh Buckaan of Oldwell. Anna-Lisas dotter S,NUCh Duralex Fawn Faithfull Lass lade grunden för kennel Kamek's uppfödning.

Kamek's är fortfarande verksam och Fawn Faithful Lass återfinns till dags dato som stamtik för kennelns uppfödning.

Brindle Anna-Bellas dotter, S,NUCh Duralex Brindle Glori Maiden blev mor till tidigare nämnda Auror.

Fawnfärgade Buckaan of Oldwell var en hund som gjorde starka avtryck, både i aveln och som individ. Han var hunden som hade "allt", en fantastisk kropp och konstruktion, fantastiska rörelser och temperament och ett underbart showhumör. Som bäst låg han trea på listan till Årets Guldhund, en karriär som toppades av BIS 1978 på FKKs stora Helsingforsutställning.

Han användes i Sverige och Norge (lite för flitigt får man konstatera i ljuset av dagens avelsrekommendationer, något som tyvärr gäller för ett antal av de hanar som använts genom åren), men han gjorde oerhört mycket för rasen, speciellt på temperamentsidan. Under 60-talet, innan den svenska aveln kom igång, registrerades sammanlagt 9 bullmastiffer, vilka torde ha varit sporadiska importörer. Under 70-talet registrerades sammanlagt 72 hundar, varav ett antal alltså var importörer.

1974 bildades rasklubben av en handfull entusiaster och har alltsedan dess varit aktiv, med diverse namnändringar. Under många år tillhörde även mastifferna klubben. Kennel Duralex försvann tyvärr alltför tidigt, då innehavaren Britta Pettersson tragiskt gick bort i förtid.

1982 importerade kennel Marco Polo's sin första tik från kennel Colom, England, som skulle följas av flera, inte bara från Colom utan även från Maxstoke, Jagofpeeko, Naukeen, Barrus och Cathaljay, samtliga engelska kennlar, men även från finska kennel Bullberry.

Så gott som alla dessa hundar har haft ett viktigt inflytande i den svenska aveln, för Marco Polo's, men även för flera andra uppfödare i både Sverige och Norge. Marco Polo's tillhör fortfarande de aktiva bullmastiffuppfödarna.

Som ett kuriosum kan nämnas att den fawnfärgade S,NUCh Naukeen Aussie stod som idealhund vid klubbens domarkonferens 1993.

1981 föddes fawnfärgade NordUCH Isaac på kennel Doggmas. Isaacs bakgrund var helt engelsk med en importerad mor från kennel Hartlepool och spermainport från kennel Bunsoro.

Isaac lämnade bl.a. fawnfärgade SUCH Kamek's Fantastiske Wilbur, som tillsammans med brindletiken SUCH Doggmas Miss Rorty Roxanne, en Doggmas Sir Jesse James/Aurordotter, gav kennel Magloff en fortsättning i form av röda Int,S,N, Uch SV-91 Magloffs Mymlan och vars syster likaså röda SUCH Magloffs Misan gick i avel i Norge.

En av Isaacs döttrar producerade i sin tur fawnfärgade S,NUCh Lötgårdens Natasha, som i kombination med röde SUCH Kamek's King Arthur ligger till grund för kennel Maxinice uppfödning, där Natasha upp till dags dato står som stamtik. Under 90-talet hämtade Maxinice även hanhundsblod från Finland till flera kullar.

Kennel Kamek's sålde en dotter till Duralex Fawn Faithful Lass, den röda Kamek's Astrea, till Norge och fick tillbaka Astreas dotter, den fawnfärgade SUCH Bogerudåsen's Flora. Floras far var kennel Marco Polo's engelska import NordUCH Caitelee Bruce of Colom. I kombination med engelska importen, fawnfärgade Todomas Benedict of Oldwell gav Flora bl.a. fawnfärgade SUCH Kamek's Kaiser, som användes både i Sverige, Norge och Finland.

1994 föddes fawnfärgade SUCH Kamek's King Lear som fick ett antal kullar. Bl.a. lämnade han starten för kennel Skrynkans, även den en av de kennlar som haft stora utställningsframgångar under 2000-talet. I King Lears bakgrund ingick både Marco Polo's import fawnfärgade SUCH Jagofpeeko Remi och Magloffs engelska import fawnfärgade SUCH Bunsoro Bill Sykes.

Samma år, 1994 föddes även den röde Int, Nord,FinUChKBHV-99 Sture, e. fawnfärgade SUCH Marco Polo's Great Garlic u. engelska importen Herguardians Jasbinda. Sture fanns på kennel Marco Polo's och lämnade framgångsrika avkommor i både Sverige, Norge och Danmark.

1994 importerade kennel Magloff brindlesyskonen hanen SUCH Bunsoro Blacksmith och tiken SUCH Bunsoro Black Bessie. Båda två hade inflytande i aveln, Blacksmith gav bl.a. den flitigt använde Int,NordUCh,NORDV-98 Magloffs Morse.

Kennel Maxinice är en av de kennlar som dominerat utställningsringarna under 2000-talet. I sammanhanget utställningsframgångar måste kennel Kirium's få en eloge för sin brindletik EECh,Fin,Int,NordUCh KBHV-05 DKKV-05 BundesSieger-05 Kirium's Daisy Fay som rönt fler utställningsframgångar på kontinenten och i Storbritannien under 2000-talet än någon annan svenskuppfödd bullmastiff någonsin.

Denna historieskrivning redogör i första hand för hur bullmastiffstammen byggdes upp under de två första decennierna samt en bit in på 90-talet. Sedan dess har rasen vuxit, först långsamt, men på senare tid i allt snabbare takt. Under 80-talet registrerades sammanlagt 312 hundar, alltså i genomsnitt lite drygt 30 st/år. 90-talets genomsnittliga registreringssiffra låg på c:a 60 st, medan den siffran har stigit till drygt 100/år under 2000-talet.

Medan antalet uppfödare under 70-talet låg på 4-5 stycken noterar klubben i augusti 2008 31 st uppfödare som är medlemmar.

1998 gick mastifferna ur klubben och bildade egen rasklubb och från och med 2001 är Svenska Bullmastiffklubben egen specialklubb.

Ras-arbetet

Arbetet med RAS har främst skett i avelskommitten och i styrelsen. Vi har dessutom tagit in statistik från samtliga försäkringsbolag, skickat ut en hälsoenkät i samarbete med veterinär Anna Arvill samt en stor uppfödarenkät för att säkerställa att arbetet har stöd i uppfödarleden. Arbetet har presenterats vid två årsmöten (med följande uppfödarmöten). Via artiklar i tidningen samt utskick till uppfödarna har arbetet dessutom redovisats löpande. RAS godkändes på årsmötet 2007 och 2008, och det beslutades även då att skicka in detta dokument till SKK efter ett antal beslutade kompletteringar som nu är färdigställda.

Vad gäller hälsodelen har klubben haft tät kontakt med följande veterinärer: kardiologerna Torkel Falk, Jens Häggström (professor) och Clarence Kwart (professor) avseende aortastenos, ortopederna Sune Jerre och Ole Frykman avseende ortopedi samt veterinärerna Anna Arvill (specialistkompetens i hundens och kattens sjukdomar), Erik Lundberg och Gunilla Persson avseende övriga bitar. Genetikern Per-Erik Sundgren har bistått klubben med en avelsanalys och avelspolicyn har reviderats löpande under arbetets gång.

NULÄGE

AVELSSTRUKTUR

Under de senaste tio åren har rasen stadigt vuxit i popularitet. Antalet registrerade valpar har stigit kraftigt och år 2006 föddes 137 valpar fördelat på 21 kullar (jämfört med 38 valpar fördelat på 7 kullar 1995). Detta är den högsta siffran i rasens historia. Även 2008 registrerades 21 kullar, denna gång med 121 valpar.

År	Registreringar 1995-2008										
	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005
Reg valpar	38	89	82	68	54	78	87	61	62	104	106
Antal Kullar	7	12	13	10	8	14	13	9	12	17	15
Använda hanar	5	9	10	7	7	12	13	9	9	10	12
Hane med flest kullar/valpar	3 (8)	4(23)	4(29)	2(20)	2(17)	2(12)	1(10)	1(9)	2(16)	3(21)	4(20)
Varav Importerade/utländska hanar	2	6	4	2	1	5	7	5	5	5	8
Varav Importerade tikar	2	1	2	1	3	0	1	3	1	4	3
År		2006	2007	2008							
Reg valpar		137	95	121							
Antal Kullar		21	19	21							
Använda hanar		11	18	17							
Hane med flest kullar (valpar)		6(38)	2(9)	3(23)							
Varav Importerade/utländska hanar		6	10	4							
Varav Importerade tikar		4	3	2							

Avelsbasen

Den tillgängliga avelsbasen utnyttjas idag alldeles för dåligt. Ett snittvärde för de senaste tio åren är att den tillgängliga avelsbasen av svenskregistrerade hundar är 39,5. Värdet på 50 anges som en minimigräns för att en ras på sikt ska överleva och för att säkra den genetiska variationen långsiktigt bör värdet vara minst 100. Tack vare ett flitigt användande av utländska hanar lyckas uppfödarna trots detta hålla den totalt utnyttjade avelsbasen på en acceptabel nivå. Per-Erik Sundgren varnar emellertid kraftfullt i sin rapport för att den svenska avelsbasen är alldeles för snäv, främst beroende på den stora matadoravel som varit ett problem under de senaste åren vilket innebär att en alldeles för stor andel hundar i landet är nära släkt med varandra.

Han skriver: ” Vid den simulerade parningen i två framtida slumpparade generationer kan därför inavelsökningen inte längre hållas nere. Avel med enbart svenskregistrerade hundar skulle medföra en så stark avtappning av ärftlig variation att rasen skulle ta skada på några få generationers sikt. Rasen är därför starkt beroende av fortsatta importer av hundar till avel om avelsbasen skall kunna hållas över den lägsta önskade nivån $N_e = 100$. ”

Om man till exempel gör datasimulerade provparningar baserat enbart på svenska hundar är det alltså omöjligt att bibehålla en tillfredsställande genetisk variation i mer än möjligen två generationer, vilket han ser som ett stort hot mot hela rasen på sikt. Import av utländska

avelsdjur bör långsiktigt kunna bidra till att den genetiska variationen ökar. Dock vilar det på uppfödarna och hanhundsägarna att tillse att inga avelsdjur överanvänds. Under vissa år ser vi att en enda hane är far till nästan 40 procent av det totala antalet valpar vilket är mindre önskvärt.

Under de senaste 10 åren har det fötts 159 kullar med totalt 973 valpar. De mest använda hundarna som nått över matadoravelsgränsen och alltså ej bör användas mer i avel är:

Dynamic Force Joint Venture – verksam 2005-2006 – 59 valpar

Heathkeeper's Burning Heart (avliden) verksam 2003-2006 – 51 valpar

Magloffs Morse (avliden) – verksam 1997- 2000 - 45 valpar

Luvabull's King Charles (avliden) – verksam 1999 – 2003 - 37 valpar

Cathaljay Marco Polo Colin – verksam 2003-2004 -30 valpar (6 kullar)

Lethal Owen of Deans by Lombardy (avliden) verksam 2001-2006 - 30 valpar (4 kullar)

Övriga hundar som börjar närma sig matadoravelsgränsen.

Toybell's Simply Red – 23 valpar

Ares – 21 valpar

Doggmás Unabashed Mr Uzzi – 20 valpar

Matadoravel var ett stort problem i rasen under åren 1996-2006. Rasklubben lade därefter en avelsrekommendation att ingen enskild hund bör få fler valpar än 25 procent av ett års registreringar, alltså i dagsläget bör en hund (generöst räknat) tas ur avel från och med den kull den 29:e valpen fötts (färre om hunden har många helsyskon i avel). Vi hoppas givetvis att denna ska få genomslag. Tilläggas bör att denna rekommendation inte på något sätt är en attack på dessa hundar som individer. Som Per-Erik Sundgren påtalar i sin avelsanalys är intensiv användning av enskilda individer den enskilt största orsaken till de genetiska problem, som spridning av ärftliga sjukdomar och defekter, som är vanliga i många hundraser. Han konstaterar också att ”De nämnda hundarna kan mycket väl vara bra mentalt och ha god exteriör kvalitet och inte mer belastade med skadliga ärftliga anlag än andra hundar i rasen. Problemet är emellertid att det inte finns några hundar som är så genetiskt felfria att en ras tål kraftig överanvändning av dem utan att rasen tar skada.”

Per-Erik Sundgren uppmanade även klubben att uppmärksamma problemet med ett stort antal hel- och halvsyskon i avel, något som i sin tur kan leda till att enskilda hundar får alldeles för många barnbarn. Ett exempel är hanen *Xylan of the Woodbull Farm*, som främst på grund av den stora användningen av sonen *Dynamic Force Joint Venture* (som själv redan har 66 barnbarn) är far- eller morfar till nästan en hel generation valpar. Men det kanske allvarligaste fallet är helsyskonen *Heathkeeper's Burning Heart/Heathkeeper's Bit of Happiness* (avkommer till *Gardienne's Sign of the Bull* och *Bullbugbear's Edwina*) som har fått ett alldeles för stort genomslag i avelsbasen med sammanlagt hela 157 barnbarn. Den finska kenneln *Bullbugbear's E-kull* har också fått oproportionerligt stort genomslag i den svenska avelsbasen med 142 barnbarn sammanlagt. I sin rapport förespråkar Per-Erik Sundgren att även antalet barnbarn bör begränsas. I dagsläget bör ingen enskild hund få mer än 45 barnbarn, vilket är cirka 30 procent av ett års registreringar. Det innebär att avkommer till följande hundar födda 1995 eller senare bör hanteras mycket varsamt i avel.

Hundar födda 1995 eller senare med fler än 45 barnbarn:

Hanar:

Heathkeeper's Burning Heart (2001): 102
Xylan of the Woodbull Farm (1998): 90
Gardienne's Sign of the Bull (1997): 89
Magloffs Morse (1995): 83
Luvabull's King Charles (1997): 78
Dynamic Force Joint Venture (2003): 66

Tikar:

Bullbugbear's Edwina (1998): 89
Maxinice Finish Fanchonette (1997): 77
Isabella the Cob (1995): 62
Heathkeeper's Bit Of Happiness (2001): 55
Doggmans Newsy Miss Nessie (1998): 49
Bar-B's Red Babylon Bitch (1998): 46

Nära släktskapsavel var tidigare ett problem, men enligt Per-Erik Sundgren ligger idag inavelsfrekvensen (med ett fåtal undantag) inom rasen på en tillfredsställande nivå (2,1 %). Det är dock viktigt att man även i fortsättningen strävar efter att behålla den genetiska variationen så bred som möjligt.

MENTALITET

Bullmastiffen är generellt en gladlynt och stabil sällskapshund. Under början av 2000-talet strävade rasklubben efter att så många individer som möjligt skulle MH-beskrivas. Att minst ett av avelsdjuren i en kombination skulle ha genomgått MH var också ett krav för valphänvisning. Svårigheten att få platser på de MH som arrangeras av SBK är dock ett stort problem som satte käppar i hjulet för denna ambition. En annan invändning är att ett genomgången MH i sig inte är en kvalitetsgaranti, vilket man som valpköpare mycket lätt kunde få intryck av. På årsmötet 2007 beslutade medlemmarna därför att MH-kravet för valphänvisning skulle slopas.

Av det 50-tal protokoll som inkommit kan man utläsa att tillgängligheten är god och att ingen oönskad hotfullhet/aggressivitet förekommer. Dock syns en tydlig trend att vissa hundar har en bristande nyfikenhet och därmed även svårt att avreagera rädsla samt att skottfastheten ofta inte är den bästa, något som vi givetvis måste vara uppmärksamma på i det framtida avelsarbetet.

Som kuriosa kan nämnas att två av de tre Bullmastiffer som varit ute på korning fått godkänt på mentaldelen, att det finns ett antal Bullmastiffer med titlar inom både lydning och spår samt ett par Bullmastiffer som är tjänstehundar. Det går alltså alldeles utmärkt att arbeta med sin Bullmastiff, men om man har ambitionen att göra detta ska man också inse att den inte är någon brukshund, att den ofta inte har den arbetsvilja, leklust, föremålsintresse och sociala kamplust som krävs och därmed kan vara en ganska frustrerande (om än underhållande) arbetskamrat.

HÄLSA

En ny och statistiskt utvärderbar hälsoenkät togs fram och skickades ut under 2005 och 2006. Av den och den insamlade försäkringsstatistiken framgår att rasens största enskilda problem

är cancer, och då främst olika former av lymfom. Den normala livslängden verkar vara ungefär sju år, även om det finns en hel del bullmastiffer som blir både 10 och 11. Medellivslängden i rasen ligger idag emellertid enligt hälsoenkäten på 5,7 år, vilket känns väl kort och cancer är den främsta orsaken till detta.

Även olika former av hudproblem (främst furunkulos och tillfälliga så kallade hotspots) är överrepresenterade. Cirka 10 procent av hundarna med svårare hudproblem utvecklar kroniska problem. I ett fåtal fall har dessa även lett till avlivning.

Ögonproblem i form av entropion, ektropion, cherry eye och distichiasis förekommer, men enligt hälsoenkäten är den vanligaste diagnosen som ställer till det i vardagen KCS (torra ögon).

Ortopediskt är det främst korsbandsrupturer som ställer till det för hundarna och deras ägare, med stora operationer och lång rehabilitering som följd. Vi rekommenderar därför uppfödarna att inte använda hundar som opererats för korsbandsskador i avel samt att undvika att para två individer där nära släktingar (föräldrar/syskon) drabbats av problemet.

Den genomsnittliga HD-statusen i rasen är inte den bästa och rasklubben fokuserar på att långsiktigt försöka förbättra denna genom en rekommendation om att minst en hund i varje kombination bör vara HD resp ED-fri samt att ej utan synnerliga skäl avla på hundar med HD E samt ED 2 och 3. Det finns i dagsläget inte utrymme i avelsbasen att kräva att endast HD/ED-fria hundar ska gå i avel.

Ett stort problem är att få valpköparna att röntga sina hundar och idag är en alldeles för liten del av populationen avläst. Dock kan vi utläsa av försäkringsstatistiken att HD och ED endast i undantagsfall syns i utbetalningarna för såväl veterinärvård som livskadeersättning. HD och ED är dessutom sällan ett kliniskt problem i hundens vardag och de gånger problem upptäcks står de i direkt proportion till graden. E-hundar har flest problem och det händer också i undantagsfall att dessa får avlivas på grund av sina höfter. D-hundarna verkar få problem i tämligen ringa omfattning och C-hundarna har i princip aldrig kliniska problem. Samma sak gäller armbågarna. Hundarna med anmärkning grad 1 lever tämligen bekymmersfritt. De med grad 2 och 3 får däremot problem som står i direkt relation till belastningens allvarlighetsgrad.

Hjärtfelet aortastenosen förekommer i rasen. Hjärtintyg rekommenderas innan hunden används i avel och om hunden har blåsljud har kardiologen Torkel Falk lett arbetet med att ta fram ett protokoll för ultraljusundersökning (som ska utföras av kardiolog) som innebär att alla hundar bedöms på samma sätt. Inga hundar med konstaterad aortastenosen bör gå i avel och man bör undvika att para två hundar som båda har nära släktingar med konstaterad aortastenosen.

Enstaka fall av PNP har förekommit. Rasklubben följer utvecklingen men i dagsläget kan detta inte anses vara ett stort problem i rasen.

”Vardagsbekymmer” i form av kladdiga öron är mycket vanliga och enligt hälsoenkäten kräver en majoritet av hundarna regelbunden tillsyn för att förbli besvärsfria.

Trånga näsborrar med därpå följande andningsproblem förekommer. Ett fåtal hundar drabbas också av besvär av det så kallade brachycefala syndromet (för kort nos, trånga näsborrar och

lång, lös gom), men detta tillhör ovanligheterna även om vi givetvis bör vara uppmärksamma på detta även i framtiden.

Rasen har tämligen god fruktsamhet. Dock syns en viss överrepresentation av kejsarsnitt, i många fall beror dessa dock på kvarliggande döda valpar eller trötta tikar som inte orkar att föda fram de sista valparna i en stor kull. Uppfödarna bör uppmärksamma vikten av att tikarna kan föda naturligt och givetvis ej ta upprepade kullar på tikar som visar sig ej kunna föda naturligt.

EXTERIÖR

Bullmastiff är en heterogen ras och det förekommer ett antal olika typer och även en viss oenighet i uppfödarleden om vilken typ som är att föredra. Trots detta kan man utan tvekan säga att de svenska bullmastifferna klarar sig bra på utställning, både nationellt och i internationell konkurrens. Under de senaste fem åren utställdes mellan 150 och 390 svenskfödda och/eller svenskägda hundar per år och mellan 70 och 80 procent av dessa fick kvalitet 1 eller högre i öppen klass.

Utställningsdomarna är genomgående nöjda med kvaliteten i rasen. Rasspecialisten och uppfödaren Bill Warren från världens äldsta bullmastiff kennel Copperfield, med anor tillbaka till 1940-talet konstaterade till exempel efter att ha dömt rasspecialen 2006 att "The construction and uniformity in the breed is excellent in Sweden, which is something we lack in the UK at the moment." och "It is good to find that the breed is in very good hands in Sweden and certainly has a secure future."

En genomgång av de senaste tre årens utställningskritiker visar på att domarna främst reagerat på dåliga bakbensvinklar, trånga och/eller ineffektiva rörelser samt för stora underbett. Detta stämmer väl överens med rasklubbens uppfattning som är att en utveckling mot allt sämre vinklade bakställ (som lett till en tydlig trend mot ett ökande av antalet korsbandsskador) är ett växande problem. Vad gäller bakbenen står det till exempel i standard att dessa ska vara "kraftiga och muskulösa med måttligt vinklade hasor".

Tyvärre syns en allt vanligare fixering vid en alldeles för extrem rastyp som leder till att hundar som ofta är alldeles för stora, grova och överdrivna i relation till standarden premieras högt. Enligt standarden ska bullmastiffen "vara en kraftfullt byggd, proportionerlig hund, som ger intryck av utomordentlig styrka, sundhet och rörlighet utan att vara klumpig". Tikarna ska väga mellan 41 och 50 kilo och hanarna 50 och 59 kilo. Större och grövre är sålunda inte alltid bättre och extrem typ får aldrig premieras över balans, sundhet, konstruktion och bra rörelser. Samtidigt får god konstruktion i sig inte premieras högt på bekostnad av en god rastyp - en bra bullmastiff ska givetvis ha både och.

MENTALITET

mål

Att öka kunskapen om mentalitet hos uppfödare, hundägare och valpspekulanter.

Att bidra till att rasens godlynta och glada temperament förblir en prioritet.

Strategier

- Att kontinuerligt informera om mentalitet via klubbens samtliga informationskanaler.
- Att erbjuda uppfödare utbildning om mentalitet och MH som hjälp i avelsarbetet i samarbete med SBK.
- Att i samarbete med någon SBK-ansluten klubb om så är möjligt anordna MH på några olika ställen runt om i landet årligen.

HÄLSA *mål*

Genom kontinuerlig kartläggning av hälsoläget i rasen införskaffa kunskap som kan förmedlas till uppfödare och hanhundsägare genom klubbens alla kanaler.

Att stärka rasens hälsa och genom aktivt informationsarbete bidra till att minska förekomsten av ärftligt betingade sjukdomar.

Att genom öppenhet och information verka för att undvika spridning av ej så vanliga, men för drabbade hundar och deras ägare allvarliga hälsostörningar.

Att aktivt verka för att långsiktigt förbättra rasens genomsnittliga HD-status samt verka för att ED-statusen förblir god.

Strategier

- Att noga följa utvecklingen av förekomsten av hjärtfelet aortastenosen. I klubbens avelspolicy ingår att båda föräldrarna bör vara konstaterat fria från aortastenosen.
- Att följa upp och aktivt arbeta för att minska förekomsten av korsbandsskador. Uppfödarna rekommenderas att undvika att para två individer där det finns närliggande fall av korsbandsruptur. Hundar som opererats för korsbanden bör ej användas i avel.
- Att 2010-2012 upprepa hälsoenkäten, då ställd till hundar som är tre och sex år gamla med samma frågeställningar som i tidigare enkät i syfte att se eventuell förändring.
- Kontinuerligt utvärdera statistik från försäkringsbolagen för att bevaka hälso-utveckling och dödlighet. Verka för att försäkringsbolagen uppger ålder på hundar vid diagnos som föranlett utbetalning av ersättning.
- Sprida kunskap om ärftliga och miljöbetingade faktorer som kan leda till hudproblem och dessutom ge lättillgängliga skötselråd till hundägare kring vanliga, men ej så allvarliga diagnoser.
- Att noga följa det fåtal fall av PNP som rapporterats på rasen och vid behov upprätta åtgärdsprogram.
- Att genom information i tidningen och på hemsidan sträva till att förmå hundägare att inse vikten av HD-röntgen och ED-röntgen och därmed öka antalet röntgade hundar. Ett större antal röntgade individer innebär säkrare riskbedömningar och en framtida möjlighet att arbeta med rättvisande avelsindex.
- Att med hjälp av information och utbildning försöka få uppfödarna att förstå vikten av att följa klubbens avelsrekommendationer även avseende HD och ED.
- Genom hälsoenkäter och uppföljande av enskilda individer med hög belastning avgöra hur stort problemet med HD/ED är för hunden i vardagen.

AVELSSTRUKTUR

mål

Att öka kunskapen om avel och uppfödning hos uppfödare och hanhundsägare.

Att öka den genetiska mångfalden. Målet är en fördubbling av den utnyttjade avelsbasen inom tio år.

Att inavelsgraden inte ska öka i rasen.

Att undvika matadoravel

Strategier

- Sprida kunskap om genetik och avel med hjälp av artiklar i klubbtidningen samt i utskick till uppfödarna.
- Att informera nytillkomna uppfödare om hälsoprogram och avelsrekommendationer i syfte att skapa förståelse för dessa.
- Att anordna minst ett uppfödarmöte vart femte år.
- Sprida information om matadoravel i tidningen och på hemsidan. När en hund uppnått maximalt antal valpar ska ägaren informeras samt uppgifter publiceras i klubbens tidning samt på hemsidan. Valpar efter denna hund kommer därefter ej att få valphänvisning.
- Föra fram information om tillgängliga avelsdjur på klubbens hanhundlista.

EXTERIÖR

mål

Att hos uppfödare och exteriördomare öka förståelsen för sambandet mellan konstruktion och rasens ursprungliga funktion och dess hälsa.

Att aktivt verka för att extremavel undviks.

Strategier

- Utveckla dialogen med exteriördomare.
- Att i samverkan med någon annan rasklubb anordna en domarkonferens inom sex år.
- I samverkan med lokalavdelningarna anordna kurser i exteriörkunskap.
- Sprida information om riskerna med extremavel. Bullmastiffen ska vara en rörlig hund utan exteriöra överdrifter.
- Aktivt sträva efter att framhålla vikten av en god och balanserad konstruktion – något som skapar en sundare hund.
- Snarast arbeta fram ett nytt raskompodium.

Svenska Bullmastiffklubbens avelspolicy och avelsrekommendationer

- Uppfödaren ska vara väl insatt i och följa SKKs grundregler för hundavel.
- Båda föräldradjuren ska vara HD/ED röntgade.
- Båda föräldradjuren ska vara dokumenterat (av veterinär med specialistkompetens i hundens och kattens sjukdomar) fria från hjärtfelet aortastenosis. (Kombinationer med två hundar som har nära släktingar (föräldrar och/eller syskon) som har eller har lämnat aortastenosis bör undvikas. En kombination som visat sig ge aortastenosis bör ej upprepas.)
- Uppfödare ska ej låta tik valpa före 24 månaders ålder.
- Minst ett av föräldradjuren ska vara HD resp. ED fri. Enligt Svenska Kennelklubbens avelsrekommendationer kan det dessutom aldrig anses försvarbart att para två grava dysplaster (alltså D och/eller E) med varandra.
- Att ej utan synnerliga skäl använda hund med HD E eller högre grad ED än 1.
- Att undvika att använda hund som opererats för korsbandsskada i avel, samt att undvika att para två hundar där nära släktingar (föräldrar och/eller syskon) drabbats av problemet.
- Ingen hund ska under sin levnad bli förälder till mer än 5 procent av sin generation. I dagsläget innebär detta att hundar bör tas ur avel efter den kull där 29:e valpen föds.
- Båda föräldradjuren ska vara utställda med minst 1:a i kvalité.